

Η κοίμηση ενός άγνωστου αγίου - Νικολάου και Λαυρεωτικής.

Το ακόλουθο κείμενο, όπως αυτό»δημοσιεύθηκε”

στο 133-ο (Ιανουάριος - Φεβρουάριος του 2012) τεύχος του περιοδικού,
«Ορθόδοξη Πορεία».

Άνθρωπος πολύ πονεμένος, αλλά και ασυνήθιστα γλυκός και ευτυχισμένος. «Η πάντα νουν υπερέχουσα ειρήνη» ιδίωμά του. Ορατό δια γυμνού οφθαλμού. Μικρό παιδί, στις τελευταίες τάξεις του Δημοτικού, όταν μπροστά στα μάτια του πήραν τη μητέρα και την αδελφή του οι αντάρτες και σε λίγο άκουσε τους πυροβολισμούς. Δεν τους ξαναείδε, αλλά και δεν λησμόνησε ποτέ ούτε την εικόνα του χωρισμού ούτε τις εκφράσεις του προσώπου τους ούτε τα ως τότε γεγονότα της κοινής ζωής τους. Αιτία το μίσος του πατέρα τους, που και αυτός εξαφανίστηκε. Αυτός τις κατήγγειλε. Η παιδική ψυχή του μια πληγή χαίνουσα.

Τον μάζεψαν σε μια παιδόπολη. Εκεί έμαθε την τέχνη του λούστρου. Εντελώς συμπτωματικά συναντά έναν έφεδρο αξιωματικό του Ελληνικού Στρατού που πήγε να του βάψει τα παπούτσια σε ένα δρόμο της Θεσσαλονίκης. Πιάνουν την κουβέντα

και γίνονται φίλοι. Αυτός του μιλάει για αγάπη, την οποία και του δείχνει έμπρακτα. Του δίνει ελπίδα και παρηγοριά. Τον οδηγεί στην Εκκλησία και του ανοίγει όλους τους πνευματικούς ορίζοντες. Γίνεται μοναχός σε ένα γνωστό ευλογημένο μοναστήρι με εκλεκτούς αδελφούς. Διάκονος και υπηρέτης όλων. Ο τελευταίος των τελευταίων κατ' επιλογήν. Χαιρόταν να απολαμβάνει σαν δική του τη δόξα των άλλων. Αυθεντικά απολάμβανε τα χαρίσματα και τις επιτυχίες τους. Βρήκε τον τόπο του, ανακάλυψε τον εαυτό του, συνάντησε τον Θεό. Το νέο του όνομα Κύριλλος.

-Είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου, συνήθιζε να λέγει, χρεωμένος στον Θεό μέχρι το κεφάλι. [\(περισσότερα...\)](#)